

Het is November 2016 als ik weer het Starchildrenhuis instap. Het is stil, alle kinderen zijn naar school, maar dat geeft me tijd om samen met de moeders bij te praten. Zoals gewoonlijk is er altijd is er blijdschap dat we elkaar weer zien en onder het genot van een kopje Nepalese thee bespreken we het wel en wee van de kinderen, maar vooral de problemen die de moeders ondervinden in het dagelijks leven met deze bijna allemaal opgroeiende tieners die ook nog eens geïnfecteerd zijn, een dubbel probleem dus. Ze vragen mij of ik met de tieners kan spreken over verliefd zijn, over hoe ze zich moeten gedragen. Ja, dat kan ik, ook al beseft ik dat het geen eenvoudige opgave is. Maar ik zal mijn best doen belooft ik ze. Wanneer de kinderen thuiskomen moet er natuurlijk eerst allerlei ander dingen gedaan worden. Knuffels, van de jongsten, onhandige omarmingen van de tieners, bijna aandoenlijker dan de knuffels van de kleinere kinderen. Praten over hun vorderingen op school en hun leven in en om het huis. Nee, ik ga nog niet met ze zitten, dat doe ik pas de volgende dag.

De volgende dag neem ik eerst de tiener jongens apart en na een kort gesprekje over koetjes en kalfjes vraag ik hen of ze al een vriendinnetje hebben en zo ja, hoe ze daar mee omgaan. Natuurlijk gebeurde er wat ik al verwachtte, eerst stilte, verlegen blikken naar beneden gericht en als ze elkaar aankijken een hoop gegiechel. Het duurt een kwartiertje maar dan besluit een van de jongens om als eerste te beginnen. Ja, ze zijn allemaal al eens verliefd geweest, niet echt een verrassing natuurlijk. En we praten over de manier van omgaan, over eerlijkheid betreffende hun infectie wanneer je een meisje ontmoet, over veiligheid. Na het gesprek komt een van de jongens naar me toe, slaat zijn arm om me heen en zegt: "Ik ben zo blij dat we er open over hebben kunnen spreken" Mijn missie was geslaagd!

Met de meisjes gebeurde precies hetzelfde in precies dezelfde volgorde. Tieners, het maakt niet uit of je een jongen of een meisje bent. Tieners zijn overal gelijk in hun gevoel over verliefd zijn.

Tijdens een vergadering met het Nepalese bestuur bespreken we de Australische Organisatie BTO. Zij zijn in Starchildren gestapt, zoals eerder vermeld vorig jaar, en gaan het grootste gedeelte van de kosten op zich nemen. Het is een solide organisatie.

Met hun intrede in Starchildren Nepal gaat de filosofie van Starchildren Nederland wel veranderen.

BTO doet voornamelijk Field Work, ze willen de Starchildren huizen terug brengen tot een huis, voor geïnfecteerde kinderen die echt niet door hun familie verzorgd kunnen worden, of die volkomen wees zijn.

BTO werkt veel met buitenlandse psychologen en maatschappelijk werkers en vrijwilligers.

Onze filosofie is altijd geweest om de kinderen een zo normaal mogelijk Nepalees leven te geven, binnen een gezin, met niet te veel inmenging van buitenaf. Gedurende de jaren heeft het altijd perfect gewerkt. Het Nepalese bestuur en BTO willen deze veranderingen en Starchildren Nederland heeft hier geen inbreng in omdat BTO de grootste donor is geworden. Onze taak is nu alleen nog de kinderen in het Midway huis, daar te brengen waar ze zijn moeten, een goede plaats in de Nepalese maatschappij. Eind 2018- medio 2019 moet dit gerealiseerd zijn.

Moeder Deepty, de moeder die vanaf het eerste uur dat Starchildren is opgezet werkzaam was in Starchildren, heeft helaas haar ontslag genomen in maart 2017. Problemen binnen haar familie dwongen haar om het huis te verlaten, een enorm verlies voor het huis, maar vooral voor de kinderen. Voor hen was Deepty de moeder waar ze altijd bij aan konden kloppen en die hun begreep, om het simpele feit dat ze jong was en daardoor hun problemen goed kon aanvoelen. Deepty is vertrokken naar Dubai om zich te voegen bij haar man die daar al jaren werkzaam is. Ik sta nog steeds in nauw contact met haar en ze heeft het moeilijk, weg te zijn van het huis en de kinderen.

Het jaar ging gepaard met de “normale” ziekenhuis check ups en voor sommige kinderen zelfs opname. Jyoti blijft het zorgenkind van het huis. Ze verblijft dan ook regelmatig in het ziekenhuis en zoals eerder gezegd, haar moed en wilskracht is prachtig om te zien. Ondanks het feit dat ze nooit echt deel zal kunnen nemen in de maatschappij, hopen dat we haar nog heel wat jaren zo kunnen blijven verzorgen en ik heb met het Nepalese bestuur besproken dat Jyoiti eventueel als “moeder” zou kunnen fungeren, op de dagen dat ze zich goed voelt, dat is tenslotte al wat ze nu een beetje doet, de moeders assisteren met het bereiden van het eten en kleine schoonmaak klusjes.

Starchildren Nepal 2016, het leven daar gaat zoals het leven moet zijn voor hun. Educatie, medicatie, maar vooral warmte en veel liefde van de moeders en naar mijn inzien is dat wat het moet zijn.

Namaste,

Tjessica Stegenga
Margriet Ronkes

Kleine kinderen worden groot

linkerfoto: Abina toen ze voor het eerst in Starchildren woonde, Inmiddels getrouwd en wonende in Bakthapur, ze werkt in een family planning clinic waar ze de assistente is van de vrouwenarts.

Anu stil, verlegen en gekwetst groeide op tot een prachtige Dame, ook zij is getrouwd en terug gekeerd naar haar dorp, waar zij net als Abina de gezondheidszorg is ingegaan. Ze werkt in de plaatselijke zeer kleine kliniek.

Sirimaya samen met haar broer Chek in het dorp waar Starchildren ze ophaalde. Haar broer is al een aantal jaren uit het Starchildren huis en is werkzaam in een restaurant in Pokhara. Sirimaya woont nog steeds bij haar schoonzus en moet nog een jaar haar opleiding als naaister doen. Nog steeds droomt ze van een eigen dans studio. Dat zal nooit overgaan.

Jyoti, the vechtersbaas van het stel!

Moeder Hari Maya wordt geholpen met het bereiden van het avondeten.

En dan....

Schommelen met je grote broer.

Picknick in de tuin.

Een grote groepsfoto met moeders en manager

Het Pilot huis

Het tweede Starchildrenhuis